

La bellesa dels residus

L'art pot estar en qualsevol objecte. Aquesta és una frase que tots hem sentit, que el cinema ha recordat i la literatura ha plasmat en paper. El que potser mai havíem arribat a pensar és que els residus també poden ser la matèria primera de l'art.

Marta Soriano, en canvi, ho té present cada dia amb la seva activitat diària. En les seves mans, els desperdicis de metalls, ferralla o plàstics es converteixen en peces que ens poden fer sentir, i reflexionar. La sensibilitat i sentit estètic d'aquesta artista fa que vegi la bellesa allà on la resta de mortals veiem només la inutilitat d'unes eines i utensilis de treball que ja no serveixen per allò que van ser produïts. I en realitat, ja no serveixen per aquella funció, però això mateix és el que fa que els quadres de Marta Soriano gaudeixin d'un incentiu per al pensament. Allò inútil es converteix en quelcom permanentment admirable. El que s'havia rebutjat, quedarà perquè el contemplin multitud de persones al llarg dels anys. Soriano relativitza així el concepte d'"utilitat".

Explica l'artista catalana que des de petita s'ha sentit atreta pel

món del reciclatge i pel món de l'art. Mentre treballava com a intèrpret en empreses fabricants d'automòbils, es va fixar en diverses peces que s'havien apartat com a defectuoses. Segons les seves paraules, aquells elements l'atreïen per la bellesa, i fins i tot li feia llàstima el veure'ls abandonats en un racó, un sentiment que molts recuperadors comparteixen. En aquells moments va començar a concebre les peces metàl·liques de la cadena de muntatge com objectes amb ànima, objectes que

podien reflexar unes inquietuds i uns sentiments si se'ls donava la forma estètica adient. Així va néixer 9 ART, un projecte artístic que pretén ser "una alternativa a la nostra societat consumista, una opció capaç de dignificar i reutilitzar els rebuigs, de concienciar al ciutadà sobre la necessitat urgent d'adquirir nous hàbits de consum i canviar l'actitud davant els residus".

En realitat, 9 ART va néixer d'una inquietud i una vocació que ja venen des de la infància. I és que per Marta Soriano, "en el fons, tots

acabem fent el que portem a dins. Recordo que de petita ningú no em va ensenyar aquesta mentalitat, però per pròpia iniciativa agafava allò que trobava i construïa els meus propis tresors. Bijuteria, arrecades, castells... Era una manera de reciclar". I és que els seus quadres es poden veure com obres d'art, però també es poden veure com un recordatori del què és i el què significa el món del reciclatge i el respecte a la natura. Incidint en aquest aspecte, Soriano ha introduït en part dels seus quadres influències d'altres cultures tradicionals com l'africana. Una influència que es pot percebre sobretot en les màscares que ha realitzat a partir de diferents peces de la indústria de l'automòbil.

La influència d'altres latituds és una de les moltes fonts d'inspiració d'on es nodreix Marta Soriano. No obstant, el moment de concebre una temàtica no és senzill. El període de maduració de la

idea inicial pot trigar, fins i tot, **setmanes**. "Abans de fer una maqueta m'ho penso molt. -comenta- De vegades és molt místic, com una musa que deixa que la mà vagi sola. Moltes vegades, és el material el que em convida. I llavors tinc molt clar què és el que he de fer."

Quan va començar a dedicar-se plenament a la seva **vocació**, Soriano, realitza

va les seves obres basant-se en les peces que s'abandonaven a les empreses d'automoció. Això era quan vivia a la ciutat alemanya de Kassel, realitzant tasques d'intèrpret per a una companyia automobilística. Ara, però, el ventall de les matèries primeres que utilitza s'ha ampliat, i en les seves obres es poden veure marbres, tubs de coure, ferros, ciment armat, vidres, piles, i fins i tot llaunes de sardines o talons de sabates. Qualsevol material que sigui reciclable, i sobretot, que no sigui orgànica perquè "a mi m'agrada que les meves obres perdurin en el temps."

Carisma floral

Mural de la deixalleria de Borges Blanques inaugurat al setembre de 1999